

Arrest

nr. 112 017 van 16 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te en zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 15 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 22 mei 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 97 011 van 13 februari 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2012 waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 juni 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 17 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door;

[G.R.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

[G.L.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

[G.R.] [...]

[G.L.] [...]

[G.A.R.][...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 06.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe

behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 17 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 22 mei 2012, onontvankelijk is om reden dat een ambtenaar-geneesheer in een advies dd. 6 juni 2013 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 22 mei 2013 en navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 21 februari 2013, dd. 2 april 2013 en dd. 5 juni 2013 diverse medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd. 10/05/2012, dd. 07/02/2013, dd. 15/03/2013 en dd. 04/06/2013 van dokter [C.E.]), waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat verzoeker niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en waarop noch de arts-attaché in zijn advies dd. 6 juni 2013, noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 6 juni 2013 hebben geantwoord ;

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat volgens een -niet grondig-gemotiveerd advies van de arts-attaché dd. 6 juni 2013-, het voorgelegd standaard medisch getuigschrift kennelijk niet zou toelaten te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging zou inhouden voor het leven van verzoeker, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 22 mei 2012 alsook in de navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 21 februari 2013, dd. 2 april 2013 en dd. 5 juni 2013, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

[...]

De bestreden beslissing dd. 6 juni 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 6 juni 2013 van arts-attaché [L.L.] waaruit verweerder heeft afgeleid dat de aandoening van verzoeker niet direct levensbedreigend zou zijn en dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van art. 3 EVRM.

Vooreerst interpreteert de verweerder de rechtspraak van het EHRM op een totaal foutieve wijze ! Verzoeker verwijst hiervoor naar rechtspraak van Uw Raad (arrest nr. 95 049 van 14 januari 2013 in de zaak RvV 109 180 / II).

[...]

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een “directe” levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen “directe” levensbedreiging oftewel aandoeningen die ‘dringende maatregelen’ vereisen “zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn”.

Door te eisen dat de aandoening van verzoeker ‘levensbedreigend’ zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3, 4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. ‘medische filter’ toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter aanvraag van verzoeker onontvankelijk alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, met bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen afdoende motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoeker geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

In zijn medisch advies beperkt de [...] arts-attaché zich ten onrechte tot een vaag, algemeen en weinigzeggend citaat :

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.05.2012 en de medische stukken d.d. 07.02.2013 en 15.03.2013 blijkt dat de beschreven depressie en PTSS geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden en evolueren spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.

Daarenboven worden deze aandoeningen inmiddels reeds gedurende meer dan een jaar behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca hetgeen actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren. Verder is er geen enkele medische indicatie waarom betrokkene niet zou kunnen reizen. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst"

Door zich te beperken tot het citeren van een dergelijke vage zinsnede, voldoet verweerder uiteraard niet aan zijn motiveringsplicht dewelke steeds in concreto dient te gebeuren.

Verzoeker kan vanzelfsprekend niet instemmen met een dergelijke stereotiepe afwijzing van zijn verzoek tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 6 juni 2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoeker wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

(Zie standaard medisch getuigschrift dd. 20 mei 2012 van verzoekers behandelende arts waarin deze laatste wees op de ernstige vorm van medische aandoening waaraan verzoeker lijdt.

"Majeure depressie en posttraumatische stressstoornis A[...]ngststoornis met hyperventilatie, Betrokkene heeft deze symptomen in zeer ernstige mate waardoor hij niet normaal kan functioneren... Betrokkene kan momenteel niet reizen en is arbeidsongeschikt. Blijvende behandeling is noodzakelijk, momenteel geen verbetering in het vooruitzicht te stellen,...")

Het medisch advies dd. 6 juni 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De arts-attaché mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden.

Anders zou verweerder aanvragen 'medisch onontvankelijk' verklaren terwijl zij misschien 'medisch gegrond' zijn ; dat is niet de bedoeling van de wetgever.

Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten tweede blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat de arts-attaché rekening heeft gehouden met alle bijkomende medische verslagen die door verzoekers advocaat bij het administratief dossier waren voorgelegd.

Uit de lezing van het medisch advies dd. 6 juni 2013 van de arts-attaché blijkt dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met het bijkomend medisch verslag dd. 4 juni 2013 dat door verzoekers advocaat bij navolgend schrijven dd. 5 juni 2013 was toegevoegd aan het administratief dossier. (Stukken 3-4)

Op dit door verzoeker voorgelegd bijkomend medisch verslag heeft de arts- attaché ten onrechte niet geantwoord in zijn advies dd. 6 juni 2013.

Dit houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Temeer omdat in het (navolgend) medisch verslag dd. 4 juni 2013 andermaal werd gewaarschuwd voor de ernstige vorm van de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt.

“Psychotherapeutische begeleiding blijft zeker aangewezen en indien nodig met een onmiddellijke opname en een residentiële behandeling..

Bij een terugkeer naar land van herkomst dreigt een e[x]treme escalatie van zijn problematiek ; een aangepaste behandeling is daar ook niet voorhanden,...”)

Het medisch advies dd. 6 juni 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

Ten derde houdt de bestreden beslissing overduidelijk een flagrante schending in van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In de bestreden beslissing wordt geen gewag gemaakt van de concrete feiten waarop de motivering steunt.

Het medisch advies van de arts-attaché (waarop de bestreden beslissing is gebaseerd) is ten onrechte louter beperkt tot het stellen dat er een evaluatie is van ‘het standaard medisch getuigschrift dd. 20.05.2012’ voorgelegd in het kader van de aanvraag cfr. art. 9ter Vw.

Echter, op het door verzoeker voorgelegd standaard medisch getuigschrift dd. 20 mei 2012 en de navolgende medische verslagen dd. 21 februari 2013, dd. 2 april 2013 en dd. 5 juni 2013 werd er noch door verweerder in de bestreden beslissing dd. 6 juni 2013, noch door de arts-attaché (in zijn advies dd, 6 juni 2013) inhoudelijk enig antwoord gegeven.

Dit houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

[...]

Nergens in de wet staat vermeld dat de ambtenaar-geneesheer niet hoeft te antwoorden op de inhoud van de voorgelegde medische verslagen !

Artikel 9ter § 3-4° Vw. houdt uiteraard geen vrijgeleide in voor verweerder om de op hem rustende motiveringsverplichting aan de kant te schuiven of met de voeten te treden !

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 6 juni 2013, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 6 juni 2013 heeft gebaseerd, uitsluitend tot het geven van een loze en ongefundeerde uitspraak als zou de ziekte actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker.

Waarop baseert de ambtenaar-geneesheer om dergelijk verstrekkend standpunt in te nemen ?!

En dit terwijl uit de inhoud van de diverse voorgelegde medische verslagen dd. afdoende was gebleken dat de aandoening van verzoeker wel degelijk ernstig is en dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden levensbedreigend is.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 6 juni 2013 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 6 juni 2013 heeft gebaseerd, uitsluitend tot een louter eenzijdige en ongefundeerde bewering dat dit dossier kennelijk niet zou toelaten te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging zou inhouden voor het leven van verzoeker.

Dit kan bezwaarlijk als een ernstig onderzoek worden aanzien van de voorgelegde medische verslagen.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 6 juni 2013 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van alle door verzoekers arts aangehaalde medische argumenten, wel integendeel.

In tegenstelling tot het besluit van de ambtenaar-geneesheer blijkt uit de voorgelegde medische verslagen dd. 20 mei 2012 , dd. 21 februari 2013, dd. 2 april 2013 en dd. 5 juni 2013 dat de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt wel degelijk ernstig is en dat een terugkeer naar het herkomstland voor verzoeker in de huidige omstandigheden niet mogelijk is.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is foutief en druist in tegen de door verzoeker bij gebrachte medische verslagen van zijn arts ; minstens is het advies dd. 6 juni 2013 voorbarig.

Minstens werd de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De medische aandoening waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om te reizen.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek integendeel dat de medische aandoening waaraan hij lijdt van die aard is dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 22 mei 2012 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 22/05/2012

"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende arts van verzoeker hetzij met verzoeker zelf... De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokter C.[E.]..

Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.”)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds het standaard medisch getuigschrift van verzoekers arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. onontvankelijk te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoekers voorstel (geformuleerd in zijn aanvraag dd. 22 mei 2012) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar de Russische Federatie ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoeker, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze het door verzoeker voorgelegde verslag tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoeker wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent kritisch medisch verslag van verzoekers behandelende arts dokter C. [E.](dd. 25 juni 2013). (Stuk 5)

(...In tegenstelling tot wat de arts-adviseur in zijn verslag dd 06-06-2013 stelt ben ik van oordeel dat betrokkene wel degelijk een ernstige en nog niet gestabiliseerd psychiatrische aandoening, in casu een majeure depressie en angststoornis en posttraumatische stressstoornis vertoont.

De door mij opgemaakte verslagen zijn m.i. door de arts adviseur onvoldoende op hun ernst ingeschat en geanalyseerd.

Ondanks de psychotherapeutische en medicamenteuse behandeling blijft de depressieve- en angstsymptomatologie nog prominent aanwezig met angst - en hyperventilatieaanvallen. Betrokken mijdt ook alle sociale contacten en leeft sterk geïsoleerd omdat anders angst en hyperventilatie toenemen. Om die reden is het om medische redenen niet mogelijk verre reizen te maken. Door deze ernstige problemen zijn er ook regelmatig suicidale ideaties, bij toename van de problemen kan dit leiden tot reële suïcidegedachten en- plannen die het leven van betrokkene in gevaar brengen.

De arts attaché vermeldt ook dat na een jaar behandeling met psychotherapie en medicatie de aandoening genezen zou moeten zijn of gestabiliseerd zou moeten zijn maar de arts-adviseur zou moeten weten dat dit niet altijd het geval is en dat er vormen zijn die lang persisteren en moeilijker te behandelen zijn.”) (Stuk 5)

De inhoud van dit recent medisch verslag van dokter C. [E.] spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoeker verkeerd heeft beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en g, TVVR 1993,67 ev.).

Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoeker voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoening van verzoeker van die aard is dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

Het voorgelegde verslag betreft een objectief en verifieerbaar document.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 6 juni 2013, dat ongefundeerd en voorbarig was en bovendien strijdig met de inhoud van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

Het ontvankelijk en gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 6 juni 2013 te worden vernietigd."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omdat uit het advies van de arts-adviseur d.d. 6 juni 2013 kennelijk niet blijkt dat de heer [G.R.] lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

[...]

Verzoekende partij toont niet aan met welke concrete en individuele elementen de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden zou hebben.

Op geen enkele wijze staat zij haar bewering dat de arts-adviseur geen rekening gehouden zou hebben met het bijkomend medisch verslag d.d. 4 juni 2013 van Dr. C. [E.]. In dit medisch verslag besluit Dr. C. [E.]: "Majeure depressie en posttraumatische stressstoornis", er wordt hierin geen nieuwe ziekte of nieuw element aangebracht.

Uit het advies van de arts-adviseur volgt dat de aandoeningen van de heer [G.R.], ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, hun beloop kennen en over enkele maanden spontaan in gunstige zin evolueren. De behandeling van die aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er moest dus geen verder onderzoek plaatsvinden naar de mogelijkheden van behandeling en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, §1, lid 5 volgt duidelijk dat de beoordeling van het risico voor het leven of de fysieke integriteit en het risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door de arts-adviseur. De Dienst Vreemdelingenzaken moet rekening houden met het advies van de arts-adviseur en is geenszins gehouden om zelf een medisch onderzoek te voeren naar de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Uit artikel 9ter, §1, lid 5 volgt dat de arts-adviseur, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Uit deze bepaling kan geen verplichting afgeleid worden in hoofde van de arts-adviseur, om een beroep te doen op een deskundige.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde "motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekende partij aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807) Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden." (RvV 5 juni 2012, nr. 82.4 66)

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. (RVV, nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Het Bestuur is in casu in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling gekomen en er zijn in het dossier geen gegevens voorhanden die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

[...]

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit artikel 9ter, §1, lid 5 duidelijk volgt dat de beoordeling van het risico voor het leven of de fysieke integriteit en het risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door de arts- adviseur. De Dienst Vreemdelingenzaken moet rekening houden met het advies van de arts-adviseur en is geenszins gehouden om zelf een medisch onderzoek te voeren naar de gezondheidstoestand van de betrokkene."

3.3. De Raad stelt vast dat verweerder verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en derhalve op basis van een advies dat werd verstrekt door een ambtenaar-geneesheer als onontvankelijk heeft afgewezen. Deze ambtenaar-geneesheer heeft verzoeker zelf niet aan enig onderzoek onderworpen en heeft in zijn advies aangegeven dat hij verzoekers medische situatie louter heeft beoordeeld aan de hand van het standaard medisch getuigschrift van 20 mei 2012 en van de medische stukken die dateren van 7 februari 2013 en 15 maart 2013. Uit dit advies blijkt bijgevolg duidelijk dat het medisch attest dat op 4 juni 2013 werd opgesteld door de psychiater die verzoeker consulteerde en dat op 5 juni 2013 aan verweerder per fax werd overgemaakt niet door de ambtenaar-geneesheer in aanmerking werd genomen. Verweerder maakt niet aannemelijk dat een medisch attest dat werd opgesteld door een geneesheer-specialist waarin een meer actuele toelichting wordt verstrekt inzake de aandoening waaraan verzoeker lijdt en waarin wordt geduid dat aanvullende medicatie wordt voorgeschreven en dat een extreme escalatie van verzoekers problematiek dreigt indien hij zou dienen terug te keren naar zijn land van herkomst in casu geen dienstig stuk is en dat dit medisch attest derhalve buiten beschouwing kon worden gelaten. Dit geldt des te meer nu uit het advies van de ambtenaar geneesheer blijkt dat hij ervan uitgaat dat een behandeling met psychotherapie en psychofarmaca gedurende een jaar "*actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren*" terwijl uit het medisch attest van 4 juni 2013 blijkt dat een verder behandeling nog steeds aangewezen is. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer op basis van een onvolledige feitenvinding en dus op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen en dat de bestreden beslissing die, overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, enkel kan worden genomen op basis van dit advies ook werd genomen met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK